

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2015, č. j. KUJI 36348/2015, sp. zn. OOSČ 124/2015 OOSC/32/AS/4,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 5. 2015, KUJI 36348/2015, sp. zn. OOSČ 124/2015 OOSC/32/AS/4 bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) podané odvolání jako opožděné zamítnuto.

V žalobních námítkách uvedl žalobce, že s právními závěry žalovaného se neztotožňuje, neboť odvolání bylo správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, doručeno dne 4. 2. 2015. Jádrem sporu je posouzení včasnosti data doručení odvolání správnímu orgánu. Na

rozdíl od žalovaného, který zastává názor, že dnem doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně je den 19. 9. 2014 (fikce na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce) žalobce zastává názor, že citované rozhodnutí nebylo doručeno k jeho rukám, pouze se z písemnosti „upozornění na nedoplatek“ č. j. OD/1270/14/ZK ze dne 21. 1. 2015 dozvěděl o jeho vydání. Odvolání tak bylo podáno do neoznámeného rozhodnutí ve smyslu § 84 správního řádu. Ačkoliv žalovaný tvrdil, že doručení na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce předcházelo pokus o doručení na elektronickou adresu, písemnost se však vrátila jako nedoručitelná. Žalobce tvrdil, že odesílací server se ani nepokusil předat písemnost serveru příchozí pošty příjemce. Zároveň vyvrátil, že by formát e-mailové adresy byl nesprávný, neboť jiné správní orgány na předmětnou e-mailovou adresu písemnosti doručují, což žalobce prokazoval PRINT SCREENY doručených písemností. Nepokusil-li se správní orgán I. stupně vypravit písemnost na elektronickou doručovací adresu, nemohlo při doručování na adresu trvalého pobytu dojít k doručení fikcí.

Za daného stavu tak napadené rozhodnutí je podle žalobce nezákonné, proto navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření ze dne 15. 12. 2015 žalovaný vyslovil nesouhlas s žalobními body. Uvedl, že zástupce žalobce ve správním řízení požádal o doručování písemností na elektronickou adresu „.....“. Správní orgán I. stupně s tímto požadavkem opakovaně doručoval rozhodnutí o přestupku zástupci žalobce na zvolenou elektronickou adresu, a to dne 5. 9. a dne 8. 9. 2014, v obou případech se tato zpráva vrátila jako nedoručitelná. Proto rozhodnutí bylo zasláno zástupci žalobce na adresu jeho trvalého pobytu, současně mu bylo zanecháno písemné poučení o právních následcích vyzvednutí/nevyzvednutí zásilky (§ 24 odst. 1 správního řádu). Z obsahu předloženého spisového materiálu je tak nepochybné a zcela průkazné, že správní orgán při doručování napadeného rozhodnutí nepochybil a toto rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 19. 9. 2014. Na podporu uvedené argumentace odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, sice rozsudek ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015-26 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Ze správního spisu soud zjistil, že zmocněnec žalobce K. S., trvale bytem byl žalobcem zplnomocněn k zastupování v předmětné věci dle plné moci ze dne 21. 8. 2014, v níž zároveň požádal o doručování veškerých písemností na e-mailovou adresu „.....“. Ve vyjádření ke spisu ze dne 2. 9. 2014 doručené správnímu orgánu I. stupně téhož dne požádal zmocněnec žalobce o doručování písemností na elektronickou adresu „.....“. Rozhodnutí ve věci přestupku bylo vydáno dne 3. 9. 2014, č. j. OD/1270/14/ZK, zasláno bylo zmocněnci na doručovací e-mailovou adresu „.....“ dne 5. 9. 2014 a dne 8. 9. 2014. V obou případech se datová zpráva vrátila jako nedoručitelná s uvedením, že formát e-mailové adresy je nesprávný. Následně bylo rozhodnutí zasláno zmocněnci na adresu jeho trvalého pobytu, vzhledem k tomu, že nebyl k zastížení, zásilka byla uložena dne 9. 9. 2014, výzvou byl uvědoměn o uložení zásilky i poučen o právních důsledcích o jejím nevyzvednutí. Vzhledem k tomu, že v zákonné lhůtě deseti dní ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, tuto osobně nepřevzal, posledním dnem 10 denní lhůty byl den 19. 9. 2014 (§ 24 odst. 1 správního řádu). Podle záznamu provozovatele poštovních služeb na předmětné doručence napadeného rozhodnutí byla písemnost dne 22. 9. 2014 vložena do domovní schránky zmocněnce a dostala se tak do sféry jeho dispozice.

Dále ve spise se nachází podání zmocněnce ze dne 4. 2. 2015, doručené správnímu orgánu téhož dne, v němž mj. uvádí, že „z právní opatrnosti tímto podávám odvolání do neoznámeného rozhodnutí vydaného v nadepsaném řízení.“ Protože odvolání bylo podáno odvolatelem po marném uplynutí zákonné lhůty (dne 4. 2. 2015) bylo vyhodnoceno jako opožděné. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 10. 2014.

V předmětné věci se konalo soudní jednání na žádost žalobce dne 22. 6. 2017. Žalobce i jeho právní zástupce se k jednání nedostavili, ač byli řádně předvoláni, jak potvrzeno z připojených dokladů o doručení, žalovaný se řádně písemně omluvil z neúčasti při jednání dne 20. 6. 2017, souhlasil s projednáním věci v nepřítomnosti zástupce žalovaného, soud proto jednal v jejich nepřítomnosti.

Právní posouzení:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná **žaloba** z hlediska uplatněných žalobních námitek **není důvodná**.

Ze správního spisu byl zjištěn skutkový děj ze dne 21. 5. 2014 (22 hodin, 20 minut) na silnici I tř. č. v obci, kdy při řízení motorového vozidla tovární značky, RZ: jel řidič, tj. žalobce, přičemž byl zastaven policejní hlídkou. Při kontrole bylo zjištěno, že vozidlo řídil bez příslušného řidičského oprávnění. Tímto jednáním porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“) a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 citovaného zákona. Žalobce v rámci správního řízení zplnomocnil k zastupování předmětné věci K. S., trvale bytem, který v plné moci ze dne 21. 8. 2014 požádal o doručování veškerých písemností na e-mailovou adresu „.....“. V písemném vyjádření ke spisu ze dne 2. 9. 2014 pak požádal zmocněnec o doručování veškerých písemností na další elektronickou adresu, sice „.....“. Správní orgán zahájil ve věci správní řízení a nařídil na den 3. 9. 2014 ústní jednání s tím, že nedostaví-li se žalobce bez náležité omluvy nebo závažných důvodů, může být přestupek projednán v jeho nepřítomnosti (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, dále též „zákon o přestupcích“). Oznámení o zahájení řízení o přestupku bylo doručeno žalobci dne 20. 8. 2014, neboť plná moc jeho zmocněnce ze dne 21. 8. 2014 byla správnímu orgánu I. stupně doručena až dne 28. 8. 2014. Vzhledem k tomu, že žalobce se k jednání bez dostatečné a náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil, přítomen nebyl ani zmocněnec, byla přestupková věc projednána v nepřítomnosti žalobce a téhož dne

bylo vydáno rozhodnutí v předmětné věci, které bylo zasláno zmocněnci na poslední jím uvedenou elektronickou adresu „.....“ dne 5. 9. 2014 (§ 19 odst. 3 správního řádu). Vzhledem k tomu, že se datová zpráva vrátila jako nedoručitelná, byl proveden další pokus o doručení dne 8. 9. 2014, avšak opět neúspěšně ze stejného důvodu. Jelikož popisovaný způsob doručení byl bezvýsledný (§ 19 odst. 8, odst. 9 správního řádu), bylo správní rozhodnutí doručeno zmocněnci na adresu jeho trvalého pobytu (§ 20 odst. 1 správního řádu), kdy byl dne 9. 9. 2014 vyrozuměn o uložení zásilky s poučením o důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky, která následně mu byla vložena do schránky dne 22. 9. 2014.

S argumentací žalobce, že rozhodnutí I. stupně nebylo doručeno k jeho rukám, se soud neztotožnil. Jak výše uvedeno, citované správní rozhodnutí bylo řádně doručeno zmocněnci žalobce K. S. fikcí dne 19. 9. 2014 (§ 24 odst. 1 správního řádu). Dle § 83 odst. 1 správního řádu *„odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak“*. Dle § 40 odst. 1 citovaného zákona *„se nezapočítává do běhu lhůty den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty...“* V daném případě zákonná odvolací lhůta začala běžet dne 20. 9. 2014. Bylo-li blanketní odvolání podáno k elektronické přepravě dne 4. 2. 2015, bylo podáno opožděně. Za tohoto stavu nebyl dán právní důvod k postupu ze strany správního orgánu dle § 82 odst. 2 správního řádu.

V postupu správních orgánů ve věci doručování rozhodnutí nebyly shledány nedostatky, neboť vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně neobdržel potvrzení o převzetí písemnosti adresátem tak, jak to stanoví § 19 odst. 8 správního řádu, který uvádí *„písemnosti uvedené v odst. 4 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odst. 9), doručí správní orgán písemnost jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal,“* doručoval správní orgán I. stupně na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce v souladu s výše citovaným ustanovením. Je pochopitelné, že nepotvrdí-li adresát zásilky přijetí písemnosti, případně že se tato zásilka nevrátí jako nedoručitelná, důkaz o nevrácení a nedoručení neexistuje, protože neexistující skutečnosti nelze prokázat. Argumentace právního zástupce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo doručeno vůbec, je lichá, neboť dle názoru zdejšího soudu si zmocněnec žalobce mohl a měl bedlivě střežit svá práva, zejména pokud mu bylo známo, že probíhá správní řízení, zejména za situace, kdy požádal o zasílání veškerých písemností v rámci správního řízení na uvedenou e-mailovou adresu. Tvzení, že správní orgán se nepokusil doručovat rozhodnutí na elektronickou adresu, na kterou sám požadoval doručovat písemnosti, je tak nepravdivé a ničím nepodložené. Soud po prostudování daného správního spisu a vyjádření žalovaného dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný. Lze souhlasit i s přesvědčením, že se mělo jednat o předem připravenou procesní strategii žalobce, resp. jeho zástupce. V tomto směru soud odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2016, č. j. 4 As 282/2015-32, www.nssoud.cz, v němž poukazuje na *„různé zjevně účelové procesní strategie zástupců, kteří své služby poskytují dlouhodobě a profesionálně u různých přestupců, jejichž jediným smyslem je dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek prostřednictvím vytvoření „procesních pastí“*. Rozhodovací činnost správních soudů svědčí

o tom, že tyto „procesní praktiky“ jsou v soudním řízení hojně uplatňovány. Je sice věci žalobce jakou procesní strategii zvolí, ale je nevěrohodné a nemožné, aby všechny správní orgány, u nichž se správní řízení vedla, se zvoleným zástupcem K. S. v doručování písemností chybovaly stejným způsobem, tj. nerespektovaly požadavek na doručení na e-mailovou adresu tak, jak tvrdí žalobce v této věci. Na předmětnou věc se vztahuje i scénář popsáný Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31, www.nssoud.cz, dle kterého „z úřední činnosti je naopak Nejvyššímu správnímu soudu známo (např. věc vedena pod sp. zn. 9 As 144/2014), že tento zmocněnec řidiče v přestupkovém řízení zastupuje, a to se stejnou či obdobnou procesní strategií. Vždy uplatňuje požadavek na doručování písemností za shora uvedenou e-mailovou adresu, převzetí, resp. doručení písemností o všem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu následně nepotvrdí. Rozhodnutí je mu tedy adresováno na adresu trvalého pobytu, vhozeno do schránky a doručeno fikcí, neboť zásilky jemu určené zmocněnec nepřebírá....“ Náhodou jistě není ani to, že v řízení před správními soudy v obdobných věcech a se zcela stejnou procesní strategií přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát.“

Zmocněnec žalobce K. S. přebírající plnou moc k zastupování ve správních řízeních dal tak najevo, že by měl být schopen k odbornému výkonu jako příslušník určitého povolání nebo stavu, že je schopen jednat s pečlivostí a se znalostí věci, která s tímto výkonem je spojena. Jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 1433/11, www.usoud.cz: „každý se může domáhat stanoveným způsobem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Toto právo však není samoučelné a Ústavní soud považuje za opodstatněné žádat od účastníka řízení, který se domáhá ochrany svých procesních práv na ústavní úrovni, aby osvědčil, že se o ni sám snažil, resp. sám vyvinul očekávatelné úsilí směřující k účinnému hájení svých práv.“ A dále: „právní úprava doručování vychází ze zásady, že každý adresát je zodpovědný za existenci reálné adresy, na které je povinen si zajistit přijímání písemností.“ Přijímal-li tedy zástupce zmocnění vědomě, přebíral také odpovědnost za součinnost účastníka řízení se správními orgány. Skutečnost, že se jedná o procesní strategii žalobce, resp. jeho zástupce, prokazuje i to, že podání označené „vyjádření ke spisu“ ze dne 2. 9. 2014 bylo zmocněncem odesíláno ze sdělené adresy „.....“. Na tomto místě je třeba i zdůraznit, že se naskytá otázka, zda sdělení adresy pro doručování elektronicky není pouze zdržovací taktikou. Soud se přiklání spíše k názoru, že takový způsob doručování nemůže přispět k urychlení řízení, či naopak může přispět k jeho zpomalení, jedná se o obstrukční jednání účastníků řízení, resp. jeho obecného zmocněnce, který následně v soudním řízení je zastoupen stejným advokátem, který však ve své procesní strategii přehlíží skutečnost, že požadavku zmocněnce žalobce na doručování na jím uvedenou elektronickou adresu není povinen správní orgán automaticky vyhovět, a to tím spíše v případě, když má již bohaté zkušenosti s účelovým a obstrukčním jednáním tohoto zmocněnce z jiných přestupkových řízení. Soud proto rekapituluje, že zmocněnci žalobce byly písemnosti v řízení doručovány zákonným způsobem a není vadou v řízení, když správní orgán I. stupně po neúspěšném pokusu o doručení na elektronickou adresu v dalších pokusech nepokračoval a doručoval zmocněnci žalobce standardní cestou na doručovací adresu. Tvrdí-li žalobce v žalobních námitkách, že rozhodnutí I. stupně nebylo doručeno k jeho rukám, měl si být vědom toho, že ve správním řízení udělil jmenovanému zmocněnci plnou moc k zastoupení, tudíž odpovědnosti za součinnost tohoto zmocněnce se správními orgány.

Ve světle výše uvedených zásad a nastoleného právního režimu zdejší soud uzavírá, že rozhodující správní subjekty učinily správné právní úvahy, na projednávanou věc byl aplikován správný právní předpis a v jeho rámci správná právní norma, nedošlo k žádnému výkladovému či procedurálnímu pochybení, které by mohla atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. V žádném ze žalobních bodů proto není žaloba důvodná. Vzhledem k tomu, že soud nezjistil ani žádnou vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, byla žaloba jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, pročež krajský soud rozhodl o nákladech řízení, jak je uvedeno ve výroku II. a III. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová